

VISIOENEN

Kate was zeer jaloers geworden, toen Louise haar zoon kwam halen. Ze werd zo onrustig, dat ze het niet in bed kon houden.

— Ik moet Cartouche spreken, mompelde ze. 'k Weet dat hij Louise nemen zal tot gezellin... Louise is listig en heerszuchtig en zij zou wel gaarne mijn plaats innemen. Ja! wacht, ik kan de kapitein nu vertellen, dat Louise met een andere vrijer op gang is. Hij zal jaloers worden... Misschien breng ik mijn eigen jongen in gevaar, maar die kan ik wel beschermen. Ik moet Cartouche tegen Louise opstoken. Neen, die fiere feeks zal mijn invloed niet verminderen.

— Het wijf kleepte zich en trok de heide op.

Vlug spoedde ze zich naar de Linie.

Wij zagen Cartouche de hut verlaten, om Kate te spreken.

— Welnu? vroeg hij bits.

— Is de kapitein niet welgezind?

— Geen omwegen, Kate! Ik heb niet veel tijd.

— Ha, de kapitein is in een slechte luim; 't spijt mij, dat ik zijn stemming nog slechter moet maken. Maar ben ik niet de moeder der bende?

— Ja, ja... wat is er nu?

— En de moeder der bende mag niet in Cartouche's paleis komen sedert die vreemdeling daar huist. Kate wordt buiten ontvangen, gelijk de jongste binder!

— Zijt gij opzettelijk gekomen om mij kwaad te maken! tierde Cartouche. Ik kan u nu niet ontvangen! Zeg dus hier wat er is, de schildwachten kunnen u niet horen.

— O, zij zullen het spoedig genoeg weten!

— Maar wat is er dan toch? Spreek!

— Welnu, ik zal spreken!

— Rap, rap, bij alle duivels!

— De kapitein zal zich een nieuwe gezellin kiezen... de schone Louise Morré.

— En komt ge mij de toekomst voorspellen?

— Daarvoor verwacht ik u in mijn hut. Maar de schone Louise is thans op wandel met een jongere vriend.

— Ge liegt, Kate! riep de roverkapitein verschrikt.

— 't Spijt me, dat ik uw stemming moet verslechteren. Maar ben ik niet de moeder der bende, die over het heil der mannen waken zal? Louise brengt verdeeldheid in de bende. Zij belooft trouw aan de kapitein en schenkt haar gunsten aan anderen. Nu wandelt ze met de een, dan met de ander... en al die vrijers zullen verdeeldheid in de bende brengen door minnenijd... en de bende zal gevaar lopen! Ja, Cartouche, nu zie ik in de toekomst... de bende zal verdwijnen... de beste leden zullen 't schavot beklimmen...

— Zwijg, Kate, bij Satan, zwijg!

— Stoor me niet... ik zie in de toekomst... ja, ja, Cartouche en zijn mannen

BAKELANDT²

Het goud van de consul

TEKSTEN: HED. LEMANS
FISCH. J. DANIEL

VERVOLG: J. MOEYEN
ALFA PRÉSS B.V.

op het schavot... en er is maar een middel om die ramp te vermijden... Wat zie ik ! De schuldige... 't is Louise... ja, 't is Louise Morré... en ze staat onder het volk... zij huilt mee : Weg met de binders... weg met Cartouche !... Zij lacht... zij ziet de beul komen.

— Kate ! Kate ! riep Cartouche angstig.

— Stoor mij niet... want 't verduistert reeds ! Wat zie ik nu... Louise bij een politiemann... een Frans ambtenaar... Zij ontvangt geld... het loon waarvoor zij Cartouche aan 't gerecht overleverde... zij ontvangt goud, veel goud !... Wat zie ik nu ! Ha, ha, een bloedend hoofd, dat de beul aan 't volk vertoont... wie is het !... Cartouche, onze arme kapitein ! Zie, zijn gelaat wordt nog vertrokken... de ogen gaan nog eens open... de beul werpt het hoofd in een mand... de menigte huilt... Wie lacht daar zo luid !...

Terwijl Kate zo sprak, stond ze met de armen opgeheven. Gans haar lichaam beefde... de voeten trappelden.

Cartouche zag die gestalte in 't schijnsel van 't licht zijner hut en beefde...

Kate loosde dan een diepe zucht, sloeg de hand aan het voorhoofd en zei als verdwaasd :

— Waar ben ik ?

— Bij mij ! riep Cartouche.

— Is dat de stem van de kapitein ? Ja, ja... en ik ben aan de Linie ! Ha, 'k herinner mij nu alles ! O, kapitein, 't is vreselijk... maar 't is een vermaning. 'k Kwam u waarschuwen, dat Louise met een ander wandelde en 'k vreesde verdeeldheid om haar in de bende... maar nu zag ik erger. Louise zal u verraden... Kapitein, doe haar weg, eer het te laat is !

— Kate, kan ik dat alles geloven ?

— Ha, het oude vertrouwen ! Heeft Kate u al eens bedrogen ? Wie zei mij deze morgen, dat de dokter vermoord werd, wie dreef mij naar de plaats, waar hij lag ? Wie joeg mij wat later naar de schuilplaats waar de schaper gebonden lag ! Helaas, ik kwam te laat... ik kan hem niet ontbinden. 'k Krabde het gelaat van de veldwachter open... en hij zal pijn lijden, Deswert, hij zal hedennacht aan mij denken... Maar ter zake, wie kwam u verwittigen, dat de schaper meegevoerd werd ? Maar nog gelooft Cartouche de voorspellingen van Kate niet... hij zal liever sterven !

— Ik geloof u, Kate, 'k geloof u... 'k moet wel ! Waar is Louise... zeg het !

— Ik weet het niet... ze is vertrokken van mijn huis.

— Van uw huis ?

— Ja, en met mijn zoon !

— Wat, met André !

— Met mijn eigen kind... het kind wiens vader onbekend is behalve door mij... En meent ge, dat ik mijn zoon in gevaar brengen zou, als ik het heil der bende niet beoogde ? Ik ben de moeder der bende... maar ook de moeder van André. Maar de bende vóór alles ! O, Cartouche, sla mijn woorden niet in de wind.

— Ik zal Louise gevangen nemen, hedennacht nog !

— Als ze u maar niet gevangen neemt. Ze is listig... en ze kan vleien... en mannen zijn zo zwak !

— Wees gerust... ik heb uw voorspellingen gehoord ! Weg met de verraadster !

— Tot morgen, kapitein ! Zijt nu kloek !

BAKELANDT

Het goud
van de conca

— Wees gerust!

De elleveeg verdween in 't duister.

Cartouche keerde in de hut terug.

— Wat is er gebeurd? vroeg Bakelandt driftig. Ge ziet bleek als de dood. Slecht nieuws?

Cartouche ledigde een halve fles wijn en vertelde dan alles.

Bakelandt luisterde aandachtig.

— Nooit heb ik aan waarzegsters geloofd, zei hij, toen Cartouche klaar was met zijn verhaal, maar dat wijf moet ik wel geloven! Ik denk aan 't gebeurde van deze morgen. Welnu, die Louise moet uit de weg. Bedenk, wat ik u deze avond zegde.

— Ja, ze moet verdwijnen! en nu nog zoek ik haar op! Ha! kon ik haar op haar wandeling verrassen.

— Wil ik meegaan?

— Neen, laat me alleen!

Cartouche vertrok. Weinig vermoedde hij, dat Louise niet ver van daar een werk van barmhartigheid verrichtte, zoals ze geloofde, en een kindeke in de armen ener moeder legde.

Vol wraakzucht, verteerd door jaloezie, angstig door Kate's woorden, rende de roverkapitein over de heide.

HET GEVOLG VAN KATE'S WAARSCHUWING

Als een wraakgeest snelde Cartouche over de heide. Hij wilde zich vergewissen of de vrouw de waarheid gezegd had en begaf zich naar Morré's herberg.

Enige binders zaten te drinken.

— Leve de kapitein! Aldus begroetten ze hun overste. Maar plotseling zwegen ze, want ze zagen dat de hoofdman bleek was van woede... en ze dachten aan hun ongelukkige gezelschap, die in de herberg « De Nachtuil » door Cartouche neergeschoten werd en ginder in de stal begraven lag.

Cartouche deed zich geweld aan om kalm te schijnen.

— Goeden avond, mannen, groette hij.

— Welk geluk u hier nog te zien, zei vader Morré, bijgenaamd de vilder. Waarmee mag ik u trakteren?

— Geef mij een glas brandewijn!

Cartouche zette zich bij de mannen.

— Wat heb ik vernomen, Clothilde is dood, hernam de herbergier, die vrijer was dan de anderen, omdat hij een voorname post in de schurkenbende bekleedde.

— Zwijg over dat wijf! Wat dood is, is vergeten, antwoordde Cartouche ruw.

— En dokter Van Montfort is ook dood, hernam de vilder. Niemand weet wie het gedaan heeft!

— Ja, de dokter is dood, zei Cartouche en hij zag zijn kerels vreemd aan.

— 't Is toch jammer, sprak Morré. Vindt ge het ook niet, kapitein? Wie zou hem neergeslagen hebben?... Ik kan niet geloven dat gij het bevolen hebt. Als het maar niet het werk is van een vreemde zwerver. Er komt hier nog wel eens raar volk.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
RAFFELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955